

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 290/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK Pekár, s. r. o., Kukučínova 24, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Bernard Pekár, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca, podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 65/2015 a jeho rozsudkom č. k. 3 T 65/2015-221 z 18. apríla 2016, postupom Krajského súdu v Žiline v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 87/2016 a jeho uznesením č. k. 3 To 87/2016-243 zo 6. októbra 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 21/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Tdo 21/2018 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca, podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 65/2015 a jeho rozsudkom č. k. 3 T 65/2015-221 z 18. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 87/2016 a jeho uznesením č. k. 3 To 87/2016-243 zo 6. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 21/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Tdo 21/2018 z 30. mája 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že *«dňa 21.12.2014 v čase o 13.35 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. [REDAKOVANÉ], evidenčného čísla [REDAKOVANÉ], ktorého majiteľom je spoločnosť [REDAKOVANÉ] po ceste I/65D - Nová preložka v Martine, smerom od Turčianskych Teplíc do Žiliny pod vplyvom minimálne 0,65 promile alkoholu v krvi, pričom v križovatke tejto cesty s ulicou Č. Armády riadenou v tom čase svetelnou signalizáciou, nevenoval dostatočnú pozornosť situácii v cestnej premávke a okolnostiam, ktoré mohol predvídať, nesprávne reagoval na signál oranžovej farby „POZOR!“, prípadne „STOJ!“, pri rýchlosti najmenej 73 km/hod. vošiel do križovatky v ľavom priebežnom jazdnom pruhu, si neskoro všimol a nesprávne zareagoval na to, že po priechode pre chodcov v tom čase sprava doľava z jeho smeru jazdy ide*

chodkyňa..., následkom čoho došlo na priechode, v úrovni stredového deliaceho bieleho pásu medzi jazdnými pruhmi, ku stretu prednej ľavej časti osobného motorového vozidla a chodkyne..., následkom nárazu bola chodkyňa... odhodaná na vozovku, vozidlo po nehode narazilo do zvodidiel vpravo, pričom poškodená chodkyňa..., pri dopravnej nehode utrpela zlomeninu ramienok sedacej kosti vľavo, zlomeniny panvičky bedrovej kosti vľavo s centrálnou luxáciou, zlomeninu horného konce pišťaly vľavo vnútrokóbná kominutívna, zlomeninu v oblasti zápästia vľavo, pomliaždenie a odreniny ľavého kolena a pomliaždenie a odreniny ľavého stehna s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní minimálne 25 - 30 týždňov...».

Sťažovateľ bol odsúdený podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s použitím § 50 ods. 1 Trestného zákona okresný súd sťažovateľovi výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil mu skúšobnú dobu na 3 roky. Podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona súd sťažovateľovi uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu na 5 rokov.

3. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu v plnom rozsahu stotožniac sa s rozsudkom okresného súdu a jeho dôvodmi. Najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol dovolanie sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu.

4. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich práv dôvodiac nedostatočným odôvodnením rozsudku okresného súdu, uznesenia krajského súdu i uznesenia najvyššieho súdu, keď sa tieto podľa neho dostatočne nevysporiadali v odôvodneniach rozhodnutí s dôkazmi vykonanými v základnom konaní, resp. s odvolaciami a následne dovolacími námietkami. Konkrétne sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedol:

„V odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 3T 65/2015-221 zo dňa 18.04.2016 som namietal tú skutočnosť, že súd prvého stupňa vôbec neprihliadol, ani sa nevysporiadal s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania... z vyššie

uvedenej svedeckej výpovede vyplýva, že som neporušil žiadnu mne zákonom uloženú povinnosť (nakol'ko som išiel na zelenú), a teda som nespáchal skutok, ktorý mi je kladený za vinu...

V podanom odvolaní som namietol zákonnosť znaleckého posudku č. 7/2015 vypracovaného znalcom [REDACTED]...

Voči uzneseniu Krajského súdu v Žiline č.k. 3 To 87/2016-243 zo dňa 06.10.2016 som podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR... uznesením sp. zn. 3Tdo 21/2018 zo dňa 30.05.2018... Najvyšší súd sa argumentmi mnou uvádzanými vôbec nevysporiadal, nakol'ko ich považoval za argumenty skutkové...

S týmto záverom dovolacieho súdu sa nemožno stotožniť, nakol'ko mnou uvádzané námietky a argumenty sú podstatné pre rozhodnutie o mojej vine zo spáchania vyššie uvedeného skutku a tým, že ich súd prvej inštancie, odvolací súd, ako aj dovolací súd odignorovali, porušili moje právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je právo na odôvodnenie rozhodnutia.

Zdôrazňujem, že nenamietam hodnotenie dôkazov konajúcimi súdmi, ale nedostatok odôvodnenia súdnych rozhodnutí...

Podstatou mojej námietky však je to, že z odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že sa vôbec nevysporiadal s mojimi námietkami k znaleckému posudku [REDACTED] [REDACTED]...

*Z napadnutých rozsudkov nie je zrejmé, prečo som bol uznaný vinným, keď súd prvej inštancie *expressis verbis* uviedol (str. 10 rozsudku súdu prvého stupňa), že obvinená vstúpila na prechod pre chodcov na červenú. Mám za to, že pri posudzovaní mojej viny konajúce súdy nevyhodnotili príčinnú súvislosť tejto okolnosti vo vzťahu k spôsobenému následku, t.j. vzniku ťažkej ujmy poškodenej na zdraví (resp. z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí to vôbec nevyplýva), čo je zrejmé aj pri konečnej úvahe súdu prvého stupňa o mojej vine (str. 11 ods. 2 rozsudku súdu prvého stupňa), kde súd konštatuje, že som nedal prednosť chodkyňi, poškodenej [REDACTED], prechádzajúcej v tom čase po riadne vyznačenom priechode pre chodcov (ale na červenú!!!). Je teda zrejmé, že súd (a to ani odvolací a dovolací) dostatočne nevyhodnotil podiel poškodenej na spôsobenom škodlivom následku, pri posudzovaní mojej viny. Uvedený nedostatok odôvodnenia je porušením môjho práva na spravodlivý proces...*

Vzhľadom k tomu, že príčin dopravnej nehody, posudzovanej v tomto konaní, bolo viac, konajúce súdy boli povinné hodnotiť každú príčinu osobitne, pokiaľ ide o jej význam pre vznik škodlivého následku...

Prvostupňový súd konštatoval, že som nebol spôsobilý viesť motorové vozidlo, nakoľko som bol po nehode podrobený dychovej skúške s výsledkom 0,31 mg/l a túto skutočnosť považoval aj za jednu z príčin dopravnej nehody...

Z odôvodnení napadnutých rozhodnutí nie je zrejmé, ktoré dôkazy preukazujú, že som viedol vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť.

Ja na tomto mieste podotýkam, že stavom vylučujúcim spôsobilosť (akceptovaným právnou doktrínou) je z medicínskeho hľadiska, ak hladina alkoholu v krvi dosiahne 0,4762 mg/l etanolu vo vzduchu, t.j. hladina alkoholu 1 promile (napr. Burda E., Čentěš J., Kolesár J., Záhora J., Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. Bratislava: C.H Beck. 2011. str. 930). Samozrejme, že nie je vylúčené, že stav vylučujúci spôsobilosť môže nastať aj pri nižšej, či naopak vyššej hladine alkoholu v krvi. Práve preto je potrebné túto skutočnosť v každom prípade individualizovať. Toto však súdy vo svojich odôvodneniach opomenuli. Súd prvého stupňa vychádzal z odborného posúdenia [REDACTED] č. 7/2015..., aj keď z tejto časti vôbec nevyplýva, že by znalec konštatoval existenciu stavu vylučujúceho spôsobilosť v mojom prípade. Znalec konštatoval vplyvy hladiny alkoholu v krvi 0,31 mg/l (0.68 promile) na ľudský organizmus vo všeobecnosti (!!!)...

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva ani to, prečo konajúce súdy považovali prekročenie maximálnej rýchlosti o 3 km/h (maximálna povolená rýchlosť bola 70 km/h a ja som podľa súdu šiel 73 km/h) za porušenie dôležitej povinnosti. Podľa názoru súdnej praxe sa musí jednáť o podstatné prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti, aby bolo možné hovoriť o porušení dôležitej povinnosti...

Nevysporiadaním sa s vyššie uvedenými argumentmi bolo zo strany Okresného súdu Martin, Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR porušené moje právo...

Takéhoto porušenia sa dopustil odvolací súd, ktorý odignoroval moju argumentáciu uvedenú v odvolaní..."

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Postupom Okresného súdu Martin a jeho rozsudkom č. k. 3T 65/2015-221 zo dňa 18.04.2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Krajského súdu v Žiline a jeho uznesením č. k. 3To/87/2016-243 zo dňa 06.10.2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Najvyššieho súdu SR a jeho uznesením sp. zn. 3Tdo 21/2018 zo dňa 30.05.2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo 21/2018 zo dňa 30.05.2018.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/87/2016-243 zo dňa 06.10.2016.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 3T 65/2015-221 zo dňa 18.04.2016 a vracia mu vec na ďalšie konanie.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

10. V súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu nie je v právomoci ústavného súdu realizovať prieskum sťažovateľom namietaného postupu a rozsudku okresného súdu, ktorých prieskum bol predmetom odvolacieho konania vedeného krajským

súdom. Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

12. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

13. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

14. Podstatnou sťažnostnou námietkou sťažovateľa bolo práve nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami proti rozsudku okresného súdu, keď v odôvodnení svojho uznesenia

uviedol, že „*Pokiaľ ide o dôvody odvolania obžalovaného, tieto sú totožné s jeho obhajobou v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku vyložil, prečo neakceptoval obhajobu obžalovaného a prečo dospel k záveru, že obžalovaný spáchal prečin ublíženia na zdraví tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Okresný súd svoje rozhodnutie o vine obžalovaného riadne a zodpovedajúco odôvodnil vo svojom rozsudku, preto v podrobnostiach krajský súd odkazuje na toto odôvodnenie.*“. Podľa sťažovateľa nie je dostatočné ani odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, ktorý jeho dovoláciu námietku zhodnú so sťažnostnou námietkou voči uzneseniu krajského súdu neakceptoval, keď uviedol: „*Dovolanie obvineného smeruje ku skutkovým zisteniam, napáda hodnotenie záverov znaleckého dokazovania, ktorá okolnosť nemôže zakladať dovolací dôvod.*“

15 Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99) považoval lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu za zachovanú, a preto meritórne posúdil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti napadnuté uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu konštatuje, že argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzované rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

17. Ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, z ktorého je zrejmé, že odvolacie námietky sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu, tak ako to konštatoval aj krajský súd, sa zhodovali s jeho obhajobou v základnom konaní, s ktorou sa okresný súd podrobne a vyčerpávajúco vysporiadal, s čím sa krajský súd plne stotožnil. Preto sťažnostné argumenty o nedostatočnom odôvodnení uznesenia

krajského súdu nie sú spôsobilé založiť možnosť porušenia sťažovateľom označených práv predmetným uznesením krajského súdu.

18. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu obdobne ako v sťažnosti s poukazom na jednotlivé dôkazy vykonané v základnom konaní a ich hodnotenie okresným súdom namieta stotožnenie sa krajského súdu s týmito závermi a nevysporiadanie sa s jeho odvolacími argumentmi, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom takto koncipované dovolacie argumenty nevyhodnotil ako spôsobilé naplniť sťažovateľom označený dovolací dôvod.

19. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu ani uznesením najvyššieho súdu, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018